

Primerakoak

Mirari Martiarena

Esaten da bizitzako gauza guztiak norbere esku daudela. Gure esku dauden erabaki txikiek baldintzatzen dutela etorkizuna. Bai, batzuetan horrela izan daiteke, baina beste batzuetan gure ahaleginak ez dira nahikoak izaten. Pasatako urak errotarik mugitzen ez duenean bezala, alferrik izaten dira, “banu”, “balego” eta “balitz” hitzak erabiltzea.

Oiartzungo futboleko Lehen Mailako taldea liga amaierara iritsi da indar guztiak emanda. Jaitsiera postuetako mamuari ihes egin nahian ibili da. Itzal luzea izaki, denboraldiko azken partiduan ere azaldu egingo da. Bihar 12:00etan Karla Lekuona futbol zelaian Oiartzunen eta Zaragozaren arteko partidua jokatuko

da. Oiartzunek garaipena lortuta ere beste partidu bati begira egon beharko du, ez baitago Oiartzunen esku bakarrik Lehen Mailan mantentzea; Betisen esku ere badago. Izan ere, andaluziarrek Albacete mendean hartuz gero, Oiartzunek hirugarren denboraldia egingo luke Lehen Mailan.

Futbolari profesionalak dira, hori telebistak esan baino lehen ere bagenekien arren. Inor gutxik daki, ordea, zein orduan entrenatzen duten, edo, lesioren bat, giharretako gainkargaren bat edo eskuinteko hankako behatz potoloko azkazala hautsi badute, medikuak zer esan duen. Ehun euro jasotzen ditu jokalaria bakoi-tzak hilean gasolina ordaintzeko, entrenamenduetako joan-etorrietarako.

Oiartzunek bere esku dagoen guztia egingo du Lehen Mailan mantentzeko. Beste behin ere zaleok han izango gara bultzada hori emateko eta Bigarren Mailaren mamua uxatzeko (joan dadila Albacetekoekin).

Primerako jokalaria eta lagun taldea dira oiartzuarrak. Ez jokalaria eta entrenatzaileak bakarrik, harmailetan eta zelaia-aren bueltan egoten diren zale guztiak ere bai. Ligako talde gutxik dituzte horrelako zale sutsuak, “Oiartzun, gogor erantzun!” leloa zelaiz zelai zabaldu dutenak.

Biharko proposamen bat: zergatik ez gara zelaia 11:30ean joaten jokalaria be-roketa ariketak egiten ari diren bitartean animatzen hasteko? •

«Low cost» haragia

Koldo Sagasti

Pasa den maiatzaren 7an gertatu zen. Fabiana Goicoechea Caracaseko hiribide nagusian zebilen paseoan. 16 urte baino ez zituen, zertarako den bizitza jakitera iritsi gabea zen oraindik. Erregimeneko soldadu bati ez zitzaion, nonbait, nerabearen aurpegiera, jarrera edota begirada desafiatzaila gustatu. Mehatxagarritzat hartu zuen. Ikararen ikaraz fusilaren kolpeka-riari eragin eta bi tiro jaurti zizkion. Adingabearen zerraldoa azken hatsetan zetzala ordu horietan hiribidea lepo be-tetzen zuen jendea saiatu zen zaurituari laguntzen, alferrik, soldaduak piper-gasa jaurtiz oldartu baitzitzaizkion jendetza-

ri. Eta hortxe utzi zuten botata neskatoa apurka-apurka odolustu zedin. Gerora, armadak, borreroaren erantzukizuna zu-ritzearren, neskatilak labana batekin ha-mar soldaduri eraso egin nahi izan ziela argudiatuko zuen prentsa-ohar batean. Eta horrelaxe amaitu zen afera. Ez zen inongo ikerketarik ireki; ez inolako eran-tzulerik bilatu; gertaera ez zen, antza, prentsako albiste labur bat ere betetzeko adinakoa izan.

Baina zergatik egin ote dute ezikusia-rena mundu osoko hedabideek Fabiana-ren erailketaren aurrean? Akaso Fabiana ez zutelako Caracaseko hiribide nagusian exekutatu, Damascus Atean baizik, Jeru-

salemeko alde zaharrerako sarreretako batean. Eta erregimeneko soldaduek aka-batu zuten, bai, baina ez bi tiro jaurtita, hogeit baizik. Eta hilzorian zen neskatoa lagundu nahi izan zutenak piper-gasaz sakabanatu zituzten zauritua odolustu zedin. Eta gerora, soldaduei labana bate-kin eraso egin nahi izana leporatu zioten hildakoari. Eta Fabianak 16 urte zituen, bai, baina ez zen Fabiana, Fatima Hajiji baizik, eta palestinarra zen. Eta neskatila palestinar baten debaldeko erailketa ohi-koegia da, egunerokoegia prentsako al-biste bilakatzeko. Palestinarren haragia oso merke saltzen da nazioarteko merka-tuetan. *Low cost* haragia da. •